LA EPISTOLO ĜENERALA DE JAKOBO

1 Jakobo, servisto de Dio kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo, al la dek du triboj, kiuj estas dispelitaj:
Saluton!
2 Rigardu ĉion kiel ĝojigan, miaj fratoj, kiam
vi falas en diversajn tentojn, 3 sciante, ke la
provado de via fido faras paciencon. 4 Kaj
la pacienco havu sian perfektan faradon, por
ke vi estu perfektaj kaj kompletaj, ne havante
mankon.
5 Sed se al iu el vi mankas saĝeco, li petu Dion,
kiu donacas al ĉiuj malavare kaj ne riproĉas,
kaj ĝi estos al li donata. 6 Sed li petu en fido,
neniel dubante; ĉar la dubanto similas ondon
de la maro, ventopelatan kaj skuatan. 7 Ĉar tiu
homo ne pensu, ke li ricevos ion de la Sinjoro —
8 duoblanima homo, ŝanceliĝa en ĉiuj siaj vojoj.
9 Sed la malaltranga frato ĝoju pri sia alteco;
10 kaj la riĉulo pri sia humiliĝo; ĉar kiel floro
de herbo li forpasos. 11 Ĉar la suno leviĝas
kun la brulvento kaj sekigas la herbon, kaj ĝia
floro falas, kaj la gracio de ĝia formo pereas; tiel
ankaŭ la riĉulo velkos en siaj vojoj.
12 Feliĉa estas la homo, kiu elportas tenton; ĉar
kiam li estos elprovita, li ricevos la kronon de
vivo, kiun la Sinjoro promesis al tiuj, kiuj lin
amas. 13 Neniu diru, kiam li estas tentata: Mi
estas tentata de Dio; ĉar Dio ne estas tentebla

de malbono, kaj Li mem tentas neniun; 14 sed
ĉiu estas tentata, kiam li estas fortirata de sia
dezirado, kaj delogata. 15 Tiam la dezirado,
gravediĝinte, naskas pekon; kaj la peko, ma-
turiĝinte, naskas morton. 16 Ne trompiĝu, miaj
amataj fratoj. 17 Ĉiu bona donaĵo kaj ĉiu perfekta
donaco estas de supre, malsuprenvenante de la
Patro de lumoj, ĉe kiu ne povas ekzisti ŝanĝo,
nek ombro de sinturnado. 18 Laŭ Sia propra volo
Li naskis nin per la vorto de la vero, por ke ni
estu kvazaŭ unuaaĵo de Liaj kreitaĵoj.

19 Tion vi scias, miaj amataj fratoj. Sed
ĉiu rapidu aŭdi, malrapidu paroli, malrapidu
koleri; 20 ĉar la kolero de homo ne efektivigas
la justecon de Dio. 21 Tial, formetinte ĉian
malpurecon kaj superfluon de malico, akceptu
kun humileco la enplantitan vorton, kiu povas
savi viajn animojn. 22 Sed estu plenumantoj de
la vorto, kaj ne nur aŭskultantoj, trompantaj
vin mem. 23 Ĉar se iu estas aŭskultanto de
la vorto, kaj ne plenumanto, li similas iun, kiu
rigardas sian naturan vizaĝon en spegulo; 24 ĉar
li sin rigardas kaj foriras, kaj tuj forgesas, kia
li estis. 25 Sed tiu, kiu fikse rigardas en la
perfektan leĝon, la leĝon de libereco, kaj tiel
restas, ne estante aŭskultanto, kiu forgesas, sed
plenumanto, kiu energias, tiu estos benata en sia
faro. 26 Se iu ŝajnas al si religia, ne bridante
sian langon, sed trompante sian koron, ties
religio estas vanta. 27 Religio pura kaj senmakula
antaŭ nia Dio kaj Patro estas jena: viziti orfojn
kaj vidvinojn en ilia mizero, kaj sin gardi sen

malpuriĝo de la mondo.

2

1 Miaj fratoj, ne kun personfavorado tenu la
fidon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la glora Sinjoro.
2 Ĉar se en vian sinagogon envenas viro kun
oraj ringoj, en bela vestaro, kaj envenas ankaŭ
malriĉulo en malpura vestaro; 3 kaj vi respektas
la bele vestitan homon, kaj diras: Sidiĝu ĉi tie
en bona loko; kaj diras al la malriĉulo: Staru
tie, aŭ sidiĝu sube apud mia piedbenketo; 4 ĉu vi
ne diferencigas en vi mem, kaj fariĝas juĝistoj
malbone pensantaj? 5 Aŭskultu, miaj amataj
fratoj; ĉu Dio ne elektis la malriĉulojn laŭ la
mondo, por esti riĉaj rilate al fido, kaj heredantoj
de la regno, kiun Li promesis al tiuj, kiuj Lin
amas? 6 Sed vi malhonoradis la malriĉulon. Ĉu
ne subpremas vin la riĉuloj, kaj mem trenas vin
antaŭ la tribunalojn? 7 Ĉu ili ne blasfemas la
honorindan nomon, sur vin metitan? 8 Tamen,
se vi plenumas la reĝan leĝon laŭ la Skribo: Amu
vian proksimulon kiel vin mem — vi faras bone;
9 sed se vi favoras personojn, vi faras pekon,
kulpigitaj de la leĝo, kiel malobeintoj. 10 Ĉar ĉiu,
kiu observas la tutan leĝaron, sed falpuŝiĝas pri
unu punkto, fariĝis kulpa pri ĉio. 11 Ĉar Tiu,
kiu diris: Ne adultu — diris ankaŭ: Ne mortigu.
Se do vi ne adultas, sed mortigas, vi fariĝis
malobeinto kontraŭ la leĝo. 12 Tiel parolu, kaj
tiel agu, kiel juĝotoj laŭ leĝo de libereco. 13 Ĉar
al tiu, kiu ne kompatis, la juĝo estos senkompata;
la kompato sin altigas super la juĝo.

14 Kia estas la profito, miaj fratoj, se iu diras,
ke li havas fidon, sed ne havas farojn? ĉu tiu fido
povas lin savi? 15 Se frato aŭ fratino estas nuda
kaj sen ĉiutaga manĝo, 16 kaj iu el vi diras al ili:
Iru en paco, estu varmaj kaj sataj; tamen vi ne
donas al ili tion, kion la korpo bezonas, kia estas
la profito? 17 Tiel same fido, ne havante farojn,
estas en si mem malviva. 18 Kaj cetere iu diros:
Vi havas fidon, kaj mi havas farojn; montru al mi
vian fidon aparte de faroj, kaj mi per miaj faroj
montros al vi la fidon. 19 Vi ja kredas, ke Dio estas
unu; vi faras bone; la demonoj ankaŭ kredas
kaj tremas. 20 Se ĉu vi volas scii, ho vantulo,
ke la fido sen faroj estas senfrukta? 21 Ĉu nia
patro Abraham ne praviĝis per faroj, oferinte
sian filon Isaak sur la altaro? 22 Vi vidas, ke
la fido kunagis kun liaj faroj, kaj per faroj la
fido perfektiĝis; 23 kaj plenumiĝis la Skribo, kiu
diras: Kaj Abraham kredis al Dio, kaj tio estis
kalkulita al li kiel virto; kaj li estis nomita: amiko
de Dio. 24 Vi vidas, ke homo praviĝas per faroj,
kaj ne sole per fido. 25 Tiel same, ĉu ankaŭ la
malĉastistino Raĥab ne praviĝis per faroj, kiam
ŝi akceptis la senditojn kaj forsendis ilin per alia
vojo? 26 Ĉar kiel la korpo aparte de la spirito
estas malviva, tiel ankaŭ fido aparte de faroj
estas malviva.

3

1 Ne estu multaj instruistoj, miaj fratoj, sciante,
ke ni ricevos pli severan juĝon. 2 Ĉar multokaze
ni ĉiuj falpuŝiĝas. Se iu ne falpuŝiĝas parole,

tiu estas perfekta homo, kapabla bridi ankaŭ
la tutan korpon. 3 Se ni al la ĉevaloj enmetas
la bridojn en la buŝojn, por ke ili obeu al
ni, ni ankaŭ ĉirkaŭturnas ilian tutan korpon.
4 Jen ankaŭ la ŝipoj, kiuj, kvankam ili estas tiel
grandaj kaj estas kurepelataj de fortaj ventoj,
tamen per tre malgranda direktilo turniĝadas,
kien ajn la volo de la direktilisto decidas. 5 Tiel
ankaŭ la lango estas malgranda membro, kaj
fanfaronas grandaĵojn. Jen, kiel grandan ar-
baron ekbruligas fajrero! 6 Kaj la lango estas
fajro; mondo da maljusteco inter niaj membroj
estas la lango, kiu malpurigas la tutan korpon
kaj ekbruligas la radon de la naturo kaj estas
ekbruligita de Gehena. 7 Ĉar ĉiun specon de
bestoj kaj birdoj, de rampaĵoj kaj enmaraĵoj la
homa raso al si subigas kaj subigis; 8 sed la
langon neniu povas subigi; ĝi estas malkvieta
malbono, plena de mortiga veneno. 9 Per ĝi
ni benas la Sinjoron kaj Patron; kaj per ĝi ni
malbenas homojn, faritajn laŭ la bildo de Dio;
10 el la sama buŝo eliras beno kaj malbeno. Miaj
fratoj, tio devus ne tiel esti. 11 Ĉu la fonto
elŝprucigas el la sama aperturo dolĉan akvon
kaj maldolĉan? 12 ĉu figarbo, miaj fratoj, povas
doni olivojn, aŭ vinberarbo figojn? kaj sala akvo
ne donas dolĉaĵon.

13 Kiu inter vi estas saĝa kaj prudenta? tiu
elmontru per honesta vivado siajn farojn en
mildeco de saĝeco. 14 Sed se vi havas akran
ĵaluzon kaj malpacon en via koro, ne fieru,
kaj ne mensogu kontraŭ la vero. 15 Ĉi tiu

saĝeco ne devenas de supre, sed estas monda,
laŭsenta, demona. 16 Ĉar kie estas ĵaluzo kaj
malpaco, tie estas konfuzo kaj ĉia malnobla ago.
17 Sed la saĝeco, kiu estas de supre, estas unue
ĉasta, poste pacema, milda, cedema, plena de
kompatemo kaj bonaj fruktoj, sen partieco, sen
hipokriteco. 18 Kaj la frukto de justeco estas
semata en paco por tiuj, kiuj faras pacon.

4

1 De kie militoj kaj de kie bataloj inter vi? ĉu ne
de viaj voluptoj, militantaj en viaj membroj? 2 Vi
deziras, kaj ne havas; vi mortigas kaj konkuras,
kaj ne povas akiri; vi batalas kaj militas; vi ne
havas, ĉar vi ne petas. 3 Vi petas kaj ne ricevas,
tial, ke vi petas malprave, por ke vi elspezu por
viaj voluptoj. 4 Vi adultulinoj, ĉu vi ne scias, ke
la amikeco al la mondo estas malamikeco al Dio?
Ĉiu do, kiu volas esti amiko de la mondo, fariĝas
malamiko de Dio. 5 Aŭ ĉu vi opinias, ke la Skribo
vane parolas? Ĉu la spirito, kiun Li loĝigis en ni,
deziregas envieme? 6 Sed Li donas pli grandan
gracon. Tial estas dirite: Dio kontraŭstaras al
la fieruloj, sed al la humiluloj Li donas gracon.
7 Submetiĝu do al Dio; sed rezistu la diablon, kaj
li forkuros de vi. 8 Alproksimiĝu al Dio, kaj Li
alproksimiĝos al vi. Purigu la manojn, vi pekuloj,
kaj ĉastigu la korojn, vi duoblanimuloj. 9 Mizeru
kaj malĝoju kaj ploru; via ridado turniĝu en
ploron, kaj via ĝojo en malĝojon. 10 Humiliĝu
antaŭ la Sinjoro, kaj Li vin altigos.

11 Ne kalumniu unu la alian, fratoj. Kiu kalum-
nias fraton aŭ juĝas sian fraton, tiu kalumnias
la leĝon kaj juĝas la leĝon; sed se vi juĝas la
leĝon, vi jam estas ne plenumanto de la leĝo,
sed juĝanto. 12 Unu estas la leĝdonisto kaj
juĝisto, Tiu, kiu povas savi aŭ pereigi; kiu vi
estas, juĝanta vian proksimulon?

13 Atentu nun vi, kiuj diras: Hodiaŭ aŭ morgaŭ
ni iros al tiu urbo kaj restos tie unu jaron kaj
negocados kaj profitos; 14 kvankam vi ne scias,
kio morgaŭ okazos. Kio estas via vivo? Vi ja
estas vaporo, kiu mallongan tempon montriĝas
kaj poste malaperas. 15 Anstataŭ diri: Se la
Sinjoro volos, ni vivados kaj faros ĉi tion aŭ
tion. 16 Sed nun vi fieras pri viaj memfidaĵoj; ĉiu
tia singratulado estas malbona. 17 Kiu do scias
bonfari, kaj ne bonfaras, ĉe tiu estas peko.

5

1 Atentu nun, riĉuloj; ploregu kaj kriegu pro la
mizeroj sur vin alvenontaj. 2 Via riĉo putriĝis,
kaj viaj vestoj konsumiĝas de tineoj. 3 Via oro
kaj via arĝento rustiĝis; kaj ilia rusto atestos
kontraŭ vi, kaj konsumos vian karnon, kiel fajro.
En la lastaj tagoj vi kolektadis trezoron. 4 Jen
krias la de vi trompe retenata salajro de la
laboristoj, kiuj falĉis viajn kampojn; kaj la krioj
de la rikoltintoj venis en la orelojn de la Eternulo
Cebaot. 5 Vi luksadis sur la tero, kaj diboĉadis;
vi nutradis viajn korojn en tago de buĉado.
6 Vi kondamnis, vi mortigis la justulon; li ne
kontraŭstaras al vi.

7 Paciencu do, fratoj, ĝis la alveno de la Sinjoro.
Jen la terkultivisto atendas la multevaloran fruk-
ton de la tero, paciencante pri ĝi, ĝis ĝi ricevos
la fruan kaj la malfruan pluvon. 8 Vi ankaŭ
paciencu; fortikigu viajn korojn; ĉar la alveno de
la Sinjoro alproksimiĝas. 9 Ne murmuru, fratoj,
unu kontraŭ la alia, por ke vi ne estu juĝataj;
jen la juĝisto staras antaŭ la pordoj. 10 Prenu,
fratoj, kiel ekzemplon de suferado kaj pacienco,
la profetojn, kiuj parolis en la nomo de la Sinjoro.
11 Jen ni nomas feliĉaj tiujn, kiuj elportis suferon;
vi aŭdis pri la pacienco de Ijob, kaj vidis la
finan agadon de la Sinjoro, ke la Sinjoro estas
kompatema kaj indulgema.

12 Sed antaŭ ĉio, miaj fratoj, ne ĵuru, nek per
la ĉielo, nek per la tero, nek per ia alia ĵuro; sed
via jes estu jes, kaj via ne estu ne; por ke vi ne
falu sub juĝon.

13 Ĉu iu el vi suferas? li preĝu. Ĉu iu estas gaja?
li psalme kantu. 14 Ĉu iu el vi malsanas? li venigu
la presbiterojn de la eklezio; kaj ili preĝu super
li, ŝmirinte lin per oleo en la nomo de la Sinjoro;
15 kaj la preĝo de fido savos la malsanulon, kaj
la Sinjoro relevos lin; kaj se li faris pekojn, tio
estos pardonita al li. 16 Konfesu do viajn pekojn
unu al la alia, kaj preĝu unu por la alia, por ke vi
resaniĝu. Petego de justulo multe efikas per sia
energio. 17 Elija estis homo samnatura, kiel ni,
kaj li preĝis fervore, ke ne pluvu; kaj ne pluvis
sur la teron dum tri jaroj kaj ses monatoj. 18 Kaj
denove li preĝis; kaj la ĉielo donis pluvon, kaj la
tero ekproduktis sian frukton.

19 Miaj fratoj, se iu el vi forvagos de la vero, kaj
iu lin returnos, 20 oni sciu, ke tiu, kiu returnas
pekulon de la elvoja forvago, savos animon el
morto kaj kovros amason da pekoj.

x

Londona Biblio
The Holy Bible in Esperanto (1910)

Public Domain

Language: Esperanto

2020-02-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 13 Feb 2020
66d4141f-915d-52bc-b744-29459ca87515